

Els arbres amics – Pep Coll

Contra el que sostenen alguns mandarins urbícoles, la literatura rural pot ser rigorosa i *à la page*. Juan Rulfo, Jacint Verdaguer o William Faulkner no són autors tronats, sinó capaços de commoure els lectors més exigents. Avui mateix, Francesc Serés i Perejaume, posem per cas, estan desbrossant la ruralitat que s'avé amb el tercer mil·lenni. Pep Coll (Pessonada, 1949), de la seva banda, ha convertit la muntanya en l'escenari dels seus llibres. Hi ha situat novel·la policíaca, iniciàtica, històrica... *Els arbres amics* és la biografia de Florenci, un home que converteix els arbres en el centre de la seva vida.

Els arbres de Pep Coll no són mítics ni simbòlics, sinó els companys quotidians d'un home que apareix com si sorgís d'una rondalla i que mor com un personatge d'Italo Calvino. Entremig, fa de pastor, de pagès i de guardabosc, de jardiner i d'artista vegetal. Els arbres sostenen la seva vida. També la llengua: Pep Coll se serveix d'un català viu i elegant, ric en modismes i refranys, que té el poder de convertir el mite ovidià de Filèmon i Baucis en una llegenda del Pirineu.

Els interessos de Florenci se situen, de manera gairebé exclusiva, en els arbres. Es deixa dur per la seva dèria sense preocupar-se de la resta del món. A la guerra, per exemple, els roures i les alzines seran més importants que les idees i els homes que les sostenen. La monomania de Florenci serà recompensada amb un desenllaç de *deus ex machina*, només disculpable perquè en aquest llibre la versemblança no és tan important com ho són els arbres. És lícit afirmar que se situa més a prop de la llengua que de la literatura. Didàctic i *naïf*, fluent i il·lustrat, *Els arbres amics* demana un lector peculiar, que es mogui amb comoditat pels viaranys del vocabulari, però que sigui capaç d'emocionar-se amb la senzillesa.